

ဒေါက်တာမင်းကျော်သက်၏ အမှာစာ

ဆရာညီပုလေးရဲ့ 'ထက်မြက်တဲ့ စားသွားပေါ်က ချိုမြေ့ပျားရည်စက်' ကို ခံစားကြည့်ခြင်း

ဒီစာအုပ်က ဆရာညီပုလေးရဲ့ ဝတ္ထုဟန်အတ္ထုပ္ပတ္တိဒုတိယမြောက်အုပ်ပါ။ ပထမအုပ် "မြေးသူကြီး" ကိုတော့ စာဖတ်သူအတော်များများက အသိအမှတ်ပြုပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ "မြေးသူကြီး" ကတစ်ဆင့် ဆရာညီပုလေး မှတ်တိုင်တစ်ခု စိုက်ထူသွားနိုင်ခဲ့တယ်လို့ မှတ်ယူချင်ပါတယ်။

"ထက်မြက်တဲ့စားသွား" ကတော့ အောင်လံထူသွားပြီလို့တောင် ပြောရမှာပါ။ စာအုပ်ဝေဖန်ရေးဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော် မသုံးချင်ပါဘူး။ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ဆဗ္ဗာဆက်မွန်ပြောဖူးတာကို သတိရလို့ပါ။ ဆရာကြီးက သူဝတ္ထုဖတ်တဲ့အခါ ဝေဖန်ရေးသဘောအမြင်နဲ့ မဖတ်ဘူးတဲ့။ လူတွေဝတ္ထုဖတ်ကြတာက ပျော်ရွှင်သာယာမှု (Pleasure) လို့ချင်လို့ ဖတ်တာဖြစ်တယ်။ ဝတ္ထုတွေဆီက ညွှန်ကြားချက်တွေ၊ ဖီတီတွေ၊ သင်ခန်းစာတွေကို ရှာချင်လို့ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ဆရာညီပုလေးရဲ့ စာအုပ်ကိုတော့ နည်းနည်းခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ပါရစေ။ ဒါမှသာ စာအုပ်အကြောင်း ချရေးပြလိုဖြစ်မှာပါ။ ဦးဆုံးပြောရရင် စာအုပ်နာမည်ပေးပုံကိုက ခပ်ဆန်းဆန်းဖြစ်နေတယ်။ လျှို့ဝှက်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ပါနေသယောင် ခံစားရတယ်။

စားတွေအမျိုးမျိုးရှိတာကို ကျွန်တော်တို့ သိကြတယ်။ အမျိုးအစား

အလိုက် အသုံးဝင်အသုံးကျမှုကလည်း ကွဲသွားတယ်။ ကျောက်ခေတ်လူတွေ အဦးဆုံးစထွင်တဲ့ ကိရိယာတန်ဆာပလာက "စား" ပါပဲ။ ကျောက်ခေတ်ဆိုတော့ ကျောက်စားပေါ့။

လူသားတွေ စတီထွင်တဲ့စားဟာ မူလက အသုံးချဖို့ သက်သက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တော့ စားက သတိဖြစ်တယ်၊ တိုက်ခိုက်၊ အနိုင်ယူဖို့ဖြစ်လာတယ်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုတိုးတက်လာခြင်းရဲ့ အနုတ်လက္ခဏာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပဒေသရာဇ်ခေတ်မှာ စားကိုခေါ်တဲ့ "သန်လျက်" က သက်ဦးဆံပိုင်အာဏာတည်ရာ သင်္ကေတဖြစ်သွားတာကို သတိပြုမိကြမှာပါ။

လူတွေကို အကျိုးပြုတဲ့ စားရဲ့ အသုံးတစ်ခုက ခွဲစိတ်ကုသခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာညီပုလေးက ထက်မြက်တဲ့စားသွားပေါ်မှာ ချိုမြေ့ပျားရည်စက်ရှိတယ်ဆိုတော့ စားကိုခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောတော့ မယ်လို့ နိဒါန်းချိလိုက်တာပါပဲ။

ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီး နား၊ သိန်းလှိုင်ရဲ့ သာသနာပြုမစ်ရှင် ဘော်ဒါ ကျောင်းသားအရွယ်ကစပြီး နာဂဆရာဝန်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရတဲ့ကာလအတွင်းက အမျိုးအကျွေး၊ အလှည့်အပြောင်း၊ အနိမ့်အမြင့်၊ အဆင်းအတက်ဘဝတွေရဲ့ အကြောင်း စာပန်းချိုဖြယ်သချက်တို့ကို ဖတ်ရပါလိမ့်မယ်။

ဒီဘဝဖြစ်စဉ်တွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် လူတစ်ဦးရဲ့ ဘဝကို သူမိသားစုရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် သူနေထိုင်ကြီးပြင်းရာ ခေတ်ကာလနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအခြေအနေတွေက လွှမ်းမိုးတယ်ဆိုတဲ့ သာဓကတွေကို တွေ့မြင်ရမှာပါ။

ဒီစာအုပ်ထဲက အသက်ဝင်ဆုံးနဲ့ စိတ်ထိခိုက်အခံစားရဆုံးအပိုင်းတွေက အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ ဌာနဆိုင်ရာထိပ်ပိုင်းရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ (ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တချို့က ပညာအရ၊ ဝါအရ နေရာရထားတဲ့သူတွေ၊ ဒီနေရာမှာ ဝါကြီးပညာကြီးတဲ့သူတွေဆီက တရားမျှတစွာ အုပ်ချုပ်မှုကို အမြဲတမ်းမမျှော်လင့်နိုင်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိပြီးပါ)၊ တချို့ကတော့ ခေတ်ပြောင်းလိုဖြစ်လာတဲ့ မိုးကျရွေကိုယ်တွေ (စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါမယ်) ဒီလိုလူတွေရဲ့ သေးသိမ်ညံ့ဖျင်းမှု၊ မောက်မာဖိနှိပ်မှု၊ မနာလိုငြူစူမှုမောဟတွေကို တုံ့ပြန်သွားတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာသိန်းလှိုင် (အဲဒီအချိန်က လူငယ်ဆရာဝန်ပါ) ရဲ့ အပြုအမူလုပ်ဆောင်ချက်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာကြီးရွှေဒေါင်းကတော့ မတရားမှုကို တုံ့ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်တွေပေါ်လာတာကို "ဆူး" တွေပေါက်လာတယ်လို့ နိုင်းနိုင်းသွားတာ ဖတ်ဖူးပါတယ်။

ဆရာဝန်ကြီးနာဂသိန်းလှိုင်က စိတ်ဓာတ်မကျဆင်းဘဲ ခွဲသတ္တိအပြည့်နဲ့

အာဏာရှိသူတွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီး အကူအညီလိုအပ်နေတဲ့လူအများအပေါ်က ရုဏာစိတ်၊ စာနာစိတ်၊ နားလည်စိတ်တွေနဲ့ သူ့လုပ်ငန်းတွေကို အကောင်အထည်ဖော်သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က နာဂတောင်တန်းဟာ တစ်နေရာမှတစ်နေရာ ကူးသန်းသွားလာရတာအင်မတန်မှ ခက်ခဲတယ်။ ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်တဲ့ အဝတ်အထည်၊ ကြာရှည်ခံရုံကွာ၊ တောစီးဖိနှိပ်ကအစ အဆင့်မီ တူတူတန်တန် ဘာမျှမရှိဘဲ ရက်ရှည်လပေါက် တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ဆေးကုသနိုင်တဲ့ ခွဲသတ္တိဟာ တော်ရုံစေတနာမေတ္တာနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး။

ခွဲစိတ်ကုသလို့ လူနာအသက်ဆုံးရှုံးခဲ့မယ်ဆိုရင် သူခေါင်းကို အစားယူပါလို့ "ခေါင်းအပေါင်" ထားရတာတောင် ရှိခဲ့တယ်တဲ့။ ဒီလောက်အထိ အန္တရာယ်နဲ့ ကုသရေးကို လုပ်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဦးသိန်းလှိုင်အကြောင်းကို နာဂနတ်ဆရာဝန်ဘွဲ့ တပ်ပြီး ပထမဦးဆုံးမှတ်တမ်းတင်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဆရာညီပုလေးရဲ့ ဖခင် ဦးလေးလှ (လူထုဦးလှ) ပါ။ ဦးလေးလှရဲ့ "နာဂတောင်တန်းတစ်ခုတည်း" စာအုပ် (ဦးလေးလှကိုယ်တိုင်ရေးအမှာစာ၊ ရက်စွဲ ၂၃-၇-၁၉၆၇) ကြောင့် ဖတ်စွဲမိကြတဲ့လူတော်တော်များများက ဆရာဒေါက်တာသိန်းလှိုင်ကို သိလာကြတယ်။

ဦးလေးလှရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ နာဂဆရာဝန်အကြောင်းက စာမြည်းသဘောလောက်ပဲဖြစ်နေတာမို့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဘဝ၊ စာတင်ကြောင်း အပြည့်အစုံရေးမယ့် လူစွမ်းကောင်းစာရေးဆရာကို မျှော်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ဦးလေးလှက "ကျွန်တော်စာအုပ်တွေများ" နဲ့ အတူ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာကြီးပါ။ "ကျွန်တော်အတ္ထုပ္ပတ္တိ" များဟာ သတင်းရေးသားပုံမျိုးဖြစ်ပြီး ဖတ်ရတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ဗဟုသုတလည်း ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဆရာညီပုလေးကို ဦးလေးလှရဲ့ ကျွန်တော်စာအုပ်တွေတွေလိုမျိုး ဆက်ရေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးပါတယ်။

အခု ဆရာညီပုလေးရေးထုတ်လိုက်တဲ့ ဝတ္ထုဟန်အတ္ထုပ္ပတ္တိနှစ်အုပ်ဟာ ဖခင်လူထုဦးလှရဲ့ ကျွန်တော်စီးရီးများအဆက်ပဲလို့ ပြောရင်လည်း မမှားနိုင်ပါ။ ဆရာညီပုလေးရဲ့ စာတွေက ရသပိုင်းမှာ "အား" ပိုတယ်လို့တောင် ထင်မိပါတယ်။

ထက်မြက်တဲ့စားသွားဝတ္ထုကို ဖန်တီးဖို့ ဆရာညီပုလေးမှာ အခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်။ စိတ်ကူးဝတ္ထုသက်သက်မဟုတ်တဲ့အတွက် သက်ရှိဓာတ်ကောင်တစ်ဦးရဲ့ ဘဝကို စာရေးဆရာလိုသလို သရုပ်ဖော်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လက်ဖက်ကောင်းစား

လိုရင် ပလောင်တောင်တက်နွေးရမယ်ဆိုတဲ့ စကားပါ "ပလောင်" က အတော်ကိုတောင်တက်နွေးခဲ့တာပါ။

အမေမာ (လူထုဒေါ်အမာ) သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က စတင်ကြီးပမ်းခဲ့တာ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၅ ကျမှ ဓာတ်သိမ်းပိုင်း ထုတ်နိုင်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဧပြီ ၇၊ ၂၀၀၈ မှာ အမေမာကွယ်လွန်ခဲ့တာဖြစ်လို့ ယနေ့အချိန်မှာ အမေမာ ကွယ်လွန်တာကပဲ (၇) နှစ်ပြည့်ခါနီးနေပါပြီ။ ဦးလေးလှနဲ့ အမေမာသာ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာကြမည်လဲလို့ တွေးနေမိပါတယ်။

ကျောင်းသားအရွယ်ကစပြီး ကနေ့အထိ ကြည့်ညှိလေးစားအားကျနေတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ဆရာဝန်ကြီး (၃) ဦးရှိပါတယ်။ ပထမပုဂ္ဂိုလ်က မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း ရှမ်းပြည်နယ်၊ နမ်းခမ်းမြို့မှာ ဆေးရုံကြီးတည်ထောင် အလုပ်လုပ်သွားပြီး နမ်းခမ်းမြို့မှာပဲ ခေါင်းချသွားတဲ့ အမေရိကန်သားနာပြုဆရာဝန်ကြီး ဂေါ်ဒန်ဆီးကရေ (Gordon S. Seagrave) ဖြစ်ပါတယ်။ သူကွယ်လွန်တဲ့နှစ်ကို အတိအကျမသိပါ။ သူ့ကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ သူကွယ်လွန်ပြီးမှ ဆေးရုံကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းခဲ့တာဖြစ်လို့ ၁၉၆၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှ ကွယ်လွန်တာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အမှတ်များရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဒုတိယတစ်ဦးကတော့ အမေရိကန်ရေတပ်ဆရာဝန်ဟောင်း (Thomas A. Dooley) ဒေါက်တာတွမ်ဒူးလေးပါ။ ဗီယက်နမ်နဲ့ လောနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းမှာ ဆေးရုံငယ်များတည်ထောင်ပြီး ဆေးကုသပေးသွားခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ (18 JAN. 1961) အသက် (၃၄) နှစ်အရွယ်မှာ ကင်ဆာရောဂါနဲ့ အမေရိကန်မှာ ကွယ်လွန်ပါတယ်။ တွမ်ဒူးလေးဖောင်ဒေးရှင်းများအမည်နဲ့ သူ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေသူများ ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။

တတိယပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တရုတ်ပြည်တော်လှန်ရေးကာလမှာ ပိုင်ချူအင်အမည်နဲ့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ကနေဒါနိုင်ငံသား ရင်ခေါင်းခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ နော်မန်ဗက်သွန်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒဏ်ရာရစစ်သားတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ရင်း ခွဲစိတ်စားရတာတစ်ဆင့် အနာပိုးဝင် သွေးဆိပ်တက်ရောဂါနဲ့ စစ်အတွင်း အသက် (၄၉) နှစ်အရွယ်မှာ ကွယ်လွန်ပါတယ်။

သူ့အကြောင်းကို ဥက္ကဋ္ဌမော်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ထုတ်ဝေတဲ့ မော်စီတုံးလက်ရွေးစင်အတွဲ (၂) မှာ (IN Memory of Norman Bethune) ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး (20 Dec 1939) နေ့စွဲနဲ့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုရေးသားခဲ့ပါတယ်။ အရှေ့ရုန်စီနယ် တောင်ကြားတစ်ခုမှာ ဒေါက်တာဗက်သွန်းကိုယ်တစ်ပိုင်းရုပ်တုနဲ့ အမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်ဂူကို ယနေ့တရုတ်ပြည်မကြီးမှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်းက အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ရေးပြီး အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေရှိတယ်။ ဒေါက်တာဆီးဂရေဆိုရင် ကိုယ်တိုင်စာအုပ်တွေရေးသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ (BURMA SURGEON) စာအုပ်က လူသိများပါတယ်။ ဒေါက်တာတွမ်ဒူးလေးလည်း ကိုယ်တိုင်ရေးစာအုပ်တွေရှိတယ်။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာနော်မန်ဗက်သွန်းအကြောင်းကိုတော့ (၁၉၆၅) ခုနှစ်မှာ ဆရာကျော်အောင်က နှလုံးလှဆရာဝန်အမည်နဲ့ ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေတာကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ မူရင်းအင်္ဂလိပ်ဘာသာစာအုပ်ကို ကနေ့ထိ မတွေ့ဖူးပါ။ ထူးခြားပြောင်မြောက်စွာဘာသာပြန်သွားတဲ့ ဆရာ(ဦး)ကျော်အောင်ကို ဂါရဝပြုအပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံက ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာနာဂသိန်းလှိုင်အကြောင်းကို ယခုဆရာညီပုလေးက မှတ်တမ်းဝတ္ထုရေးလိုက်ပြီဖြစ်လို့ ကမ္ဘာက သိရအောင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်။ ဆရာကြီးမိသားစုနဲ့ ဆရာညီပုလေးတို့က အင်္ဂလိပ်လို ထုတ်ဝေဖြစ်အောင် စတင်ကြိုးစားနေပြီလို့ သိရတဲ့အတွက် အမြန်ဆုံးပြီးမြောက်စေဖို့ တိုက်တွန်းအပ်ပါတယ်။

"အများအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်နိုင်သော မြန်မာဆရာဝန်ကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာနိုင်ပါစေ"

မင်းကျော်သက်
2:15 PM
(12-2-2016)
နင်းသောက်မြိုင်
ပြင်ဦးလွင်မြို့